

en virkelig effektiv Løsning af Invaliditets- og Alderdomsforsikringen ad denne Vej som Tvangsforsikring, er praktisk umulig, thi ved at indføre en Tvangsfolkeforsikring mod Invaliditet og Alderdom med paa Forhaand fastsatte Renter og Præmier for alle dem, der hvert Aar bliver 18, 16 eller 15 Aar, eller hvad man nu gaar ud fra, nødsages man til at sætte Præmierne saaledes, at de i det store og hele kan forudsættes at blive betalt af hver eneste i Befolkningen, som er forsikret. Derved bliver Præmierne nødvendigvis meget smaa og Administrationen som Følge deraf umaaelig omstændelig og dyr. I Virkeligheden kommer de samme Vanskeligheder, som Tvangsfolkeforsikringen alle Vegne har staaet overfor, frem, hvad enten man som i Danmark gør Præmierne noget større, men afkorter Aarrækken, eller man som i Norge eller Sverige lader Præmierne være meget smaa, men til Gengæld opkræver dem gennem hele Livet. Disse Forhold fører til en meget vidtløftig Administration og til, at Forsikringsrenten bliver saa ringe, at den aldeles ikke kan redde hele den almindelige Befolkning fra Nødvendigheden netop af betydelig offentlig Forsørgelse i Form af Tilskud til denne Forsikringsrente. Altsaa, det er og bliver, som det Forslag, det ærede Medlem anbefalede, var, et maskeret Forsørgelsesforslag med Fremtvindinge af visse Tilskud fra den ubemidlede Del af Befolkningen, af hvilken Befolkningsdel en stor Part ikke vil betale.

Til sidst skal jeg blot i Anledning af det ærede Medlems Udtalelse om, at det Invaliderenteforslag, som blev fremsat af den radikale Regering, var udarbejdet af undertegnede eller fremsat paa mit Initiativ, sige, at dette er ganske urigtigt. Der er ingen, der har spurgt mig i højere Grad om det nævnte Lovforslags Indhold, end man har spurgt det ærede Medlem med Hensyn til hans Forslag om Tvangsforsikring. Vi kan i den Henseende tage hinanden i Haanden.

Jeg skal saa gøre de Bemærkninger, hvorfor jeg egentlig har bedt om Ordet, til den ærede Ordfører for det konservative Parti, det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper). Han henvendte forleden Dag i sin Tale forskellige Bemærkninger til mig, Bemærkninger, som jeg skal svare ganske kort paa. Efter at have hævdet, at Begyndelsen til de sociale Love var Sygekasseloven af 1891, derefter kom Alderdomsunderstøttelsesloven — en noget uheldig Indledning, eftersom Begyndelsen netop skete med Fattigloven og Alderdomsunderstøttelses-

loven af 1891, medens Sygekasseloven først kom den 12. April 1892 — meddelte det ærede Medlem, at man i øvrigt herhjemme var gaaet Frivillighedens Vej i Modsætning til andre Lande, hvor man havde indført Tvangsforsikring, og det ærede Medlem fortsatte: „Saa vidt jeg forstod det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds“ — det er altsaa mig — „var dette ikke særlig tiltalende for det ærede Medlem. Det forstaar jeg saa godt efter det Partistandpunkt, han tilhører.“ Heller ikke med disse Udtalelser har det ærede Medlem været synderlig heldig. Thi hvis der skal være nogen Mening i dem, betyder de, at Socialdemokratiet, altsaa ogsaa jeg, er Tilhænger af Tvangsforsikring i Modsætning til den frivillige Forsikring. Men som alle andre ved, og som jeg ogsaa havde Lejlighed til lige nu at gøre gældende, har Tvangsforsikringen ikke nogen voldsomere Modstander herhjemme end Socialdemokratiet i Almindelighed og undertegnede i Særdeleshed. Jeg har i flere Skrifter skarpt og udførligt motiveret, hvorfor vi maa opgive denne Vej.

Lige saa uheldig var i Virkeligheden det ærede Medlem, naar han derefter opfattede mig som en principiel Modstander af den frivillige Forsikring. Det er egentlig mærkeligt, at en saa gammel og tilsyneladende saa opmærksom Politiker som det ærede Medlem endnu ikke har opdaget, at netop den omfattende frivillige Syge- og Arbejdsløshedsforsikring, vi har her i Landet, skyldes i første Række Socialdemokratiet og omfatter i første Række Medlemmer af Socialdemokratiet. Det ærede Medlem er derfor paa Vildspor, naar han anser Socialdemokratiet for principiel Modstander af den frivillige Forsikring, den Forsikringsform, de selv gennem deres Sammenslutninger netop i høj Grad har fremkaldt. Men naar dette er gaaet op for det ærede Medlem, maa han ogsaa se at forlige sig med den Tilføjelse, at fordi man anerkender den frivillige Forsikrings sociale og etiske Fortrin, er det ingenlunde givet, at man kan læsse alle mulige Byrder over paa dette Grundlag. De ubemidlede skal for de flestes Vedkommende allerede nu betale Fagforeningsbidrag, Sygekasse- og Arbejdsløshedskassekontingent, Konfirmations- og andre Forsikringer, Foreningsbidrag og lign. Det synes ikke at være gaaet op for det ærede Medlem, at jo flere Kontingenter man fra Lovgivningsmagtens Side lægger over paa Befolkningen, des større Fare er der for, at Betalingssevnen svigter, des større Fare er der for, at det netop kommer til at gaa ud over den frivillige Sygekassebevægelse, som Socialdemokratiet ogsaa har støttet. Det er